

X-POSURE

The Magazine for Photographers

English-Turkish Monthly Magazine

“When words become unclear, I shall focus with photographs. When images become inadequate, I shall be content with silence.”

Ansel Adams

December 2022 / Vol. 2 / No.8

Editor in Chief
Habip KOÇAK

Monthly English/Turkish E-Magazine

Contact: magazineforphotographers@gmail.com

Follow us on Instagram:
www.instagram.com/magazineforphotographers/

Cover Photo
Esra KAYA
Back Cover Photo
Erhan CORAL

EDİTÖR MEKTUBU - EDITOR'S LETTER

Yeni yılın coşkusu, ekonomik sorunlarla boğuşan insanlar açısından çok çeşitli çelişkiler yaratsa da insanlar gelecekte umutlarını kesmeden direnmeye devam etmekte. Kış etkisini artık fazlasıyla hissettirmeye başladı. Tüm bu olumsuzluklara rağmen hobilerine vakit ve bütçe ayıran insanları takdir etmek gerekiyor. Sokaklarda yine elinde kameralarıyla fotoğraflar üretmeye çalışan fotoğraf dostlarına selam olsun.

Kış denince etrafta karın hayalini kurmak zor olmasa gerek. Bir heyecanla gelecek kar fotoğraflarını beklemekteyiz. Hele bir de yaşadığımız şehirlere yağarsa değme keyfimize.

Yeni yılın son sayısında güzel dileklerimizle yılı kapatalım. Bir sonraki yılın hepimize sağlık, neşe, huzur ve sağlık getirmesini dilerim.

Yeni yılda yeni sayıyla yeni fotoğraf dostlarıyla görüşmek üzere.

The joy of the new year creates many contradictions for people struggling with economic problems, but people continue to resist without giving up hope for the future. Winter has started to make itself felt. Despite all these negativities, people who allocate time and budget for their hobbies should be appreciated. Salute to the photography friends who are trying to produce photographs on the streets with their cameras in their hands.

When it comes to winter, it should not be difficult to imagine snow around. We are eagerly waiting for the snow photos to come. Especially if it falls in the cities we live in, it will be a joy.

Let's close the year with good wishes in the last issue of the new year. I wish that the next year will bring us all health, joy, peace and well-being.

See you in the new year with a new issue and new photography friends.

Habip KOÇAK
Editor

CONTENTS

HACER INCE - TURKEY	5
DECEMBER MAKGONYE - SOUTH AFRICA	22
ERHAN CORAL - TURKEY	42
ESRA KAYA - TURKEY	62
JOHN BETES - ENGLAND	84

HACER INCE - TURKEY

Hacer Ince
instagram: hacerince

27 sene süren bir evliliğin ardından eşimi çok zamansız ve ani bir şekilde kaybedince Öncesinde fotoğrafla hiç bir ilgisi olmayan 18 yaşında Anne olmuş 2 erkek çocuğu yetiştiren ben Hacer İnce hayatın acı gerçekleri ile tanıştım. Asıl işim babadan gelen kuyumculuk işine kendim için özel bir uğraş eklemek adına fotoğraf çekmeye başladım. 8 senedir devam eden fotoğraf tutkuma yurt dışı yurtiçi gezilerimi de ekleyerek, dünya'nın doğasını Kültürlerini İnsanlarını keşfetmeye devam ediyorum. Fotoğraf çekmek ve dünyayı dolaşmak benim için bir tutku artık.

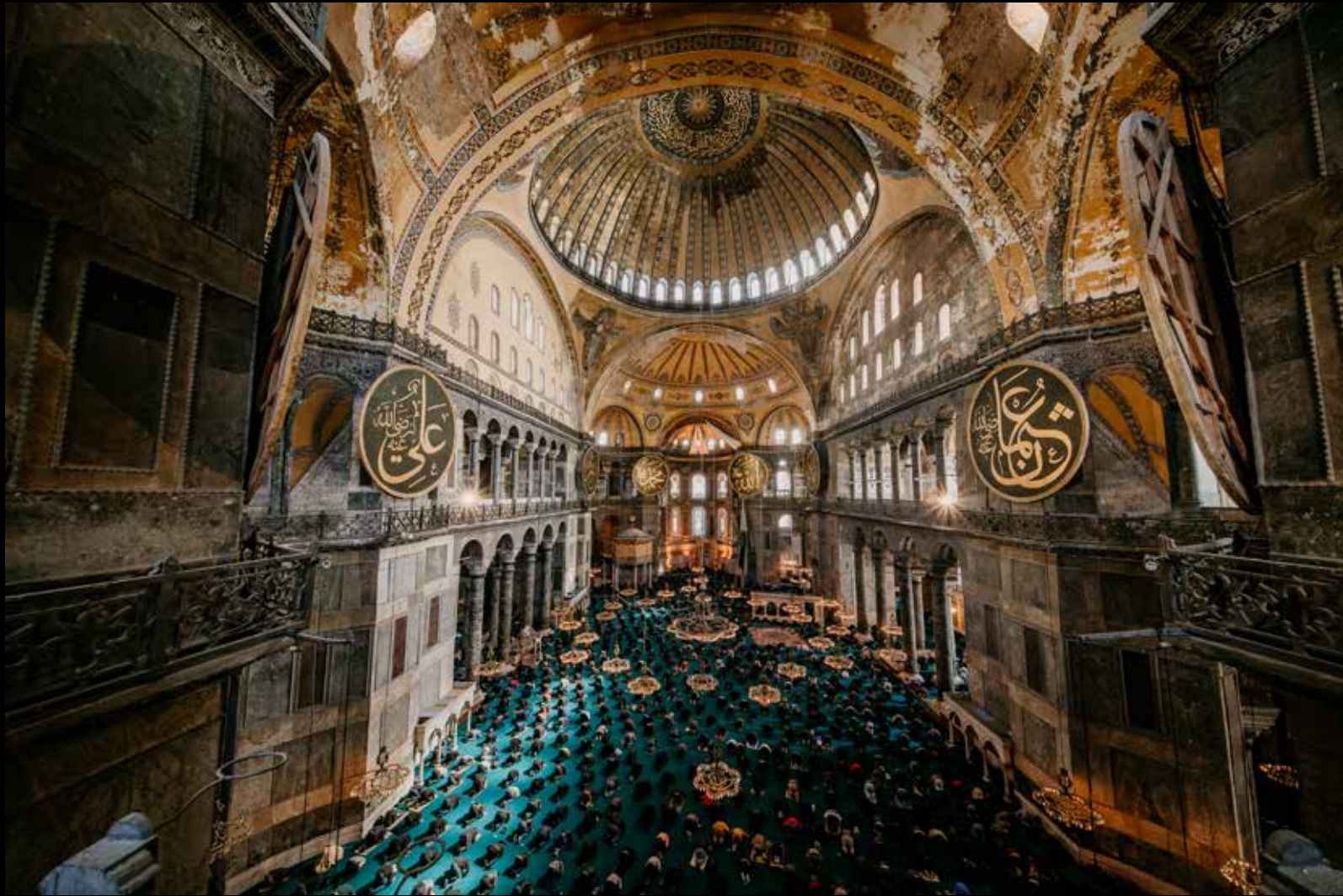
After 27 years of marriage, when I lost my husband in a very untimely and sudden way, I Hacer İnce, who had nothing to do with photography before, became a mother at the age of 18 and raised 2 boys, met the harsh realities of life. My main job is to add a special occupation for myself to the jewelery business from my father, I started taking photographs. 8 years by adding my passion for photography to my ongoing passion for photography by adding my domestic trips abroad, I continue to explore the nature, cultures and people of the world. Taking photos and traveling around the world is now a passion for me.

DECEMBER MAKGONYE - SOUTH AFRICA

December Makgonye
Instagram: december.makgonye

December Makgonye is a Johannesburg based photographer. He grew up in a small village of Ga-Mashabela in Limpopo completing his basic education studies in a remote area. December grew up around creatives in his family- his mother being a go to person in the village for traditional wear and the father crafting aluminum sheet metal urns.

The creativity emerged when he discovered comic books of super strikas, a soccer comic book that his older brother collected. The comic books inspired December to start telling stories through any medium be it literature or visual.

After completing his basic studies in Limpopo, December moved to Pretoria where he first fell in love with the concept of freezing time to tell stories. His love for the arts of photography got solidified when he bought himself a Blackberry Z3 and started messing around with pictures.

December's work now focuses on street photography with the intention of telling stories of his people, urban migrants trying to make a better living for their families.

December Makgonye Johannesburg'da yaşayan bir fotoğrafçı. Limpopo'da Ga-Mashabela'nın küçük bir köyünde büyüdü ve temel eğitimini uzak bir bölgede tamamladı. December, ailesindeki yaratıcı insanların arasında büyüdü; annesi geleneksel kıyafetler için köyde başvuru alan bir kişiydi ve babası alüminyum sac vazolar yapıyordu.

Yaratıcılık, ağabeyinin topladığı bir futbol çizgi romanı olan süper strikas çizgi romanlarını keşfettiğinde ortaya çıktı. Çizgi romanlar December'a ister edebiyat ister görsel olsun herhangi bir araçla hikayeler anlatmaya başlaması için ilham verdi.

Limpopo'da temel eğitimini tamamladıktan sonra Pretoria'ya taşınan December, burada hikayeler anlatmak için zamanı dondurma kavramına ilk kez aşık oldu. Fotoğraf sanatına olan sevgisi, kendisine bir Blackberry Z3 alıp fotoğraflarla uğraşmaya başladığında pekişti. December'ın çalışmaları artık sokak fotoğrafçılığına odaklanıyor ve aileleri için daha iyi bir yaşam kurmaya çalışan kentli göçmenlerin hikayelerini anlatmayı amaçlıyor.

ERHAN CORAL - TURKEY

Erhan Coral

Instagram: ecoralphotography

1966 yılında İstanbul'da doğdum, İTÜ'de mühendislik eğitimini takiben ABD'de iş idaresi alanında yüksek lisans yaptım. Yaklaşık 25 yıl sürecek bankacılık kariyerinin ardından da meslek hayatımı kendi danışmanlık şirketim üzerinden sürdürmekteyim.

Fotoğraf çekmeye yıllar önce basit bir analog kamera ile sadece bir hobi olarak başladım ancak ileriki yıllarda bu hobi gerçek bir tutkuya dönüştü. Genelde siyah beyaz sokak fotoğrafçılığı üzerine çalışmakla birlikte zaman zaman belgesel projeler üzerinde de çalışmalarım var.

İstanbul'da doğup büyümüş olmam, şehrin canlı ve karma kültürel yapısı ile birleşince fotoğrafçılığımın daha tutkulu bir şekilde devam etme fırsatı verdi. Sık seyahat etmem ise farklı kültürleri ve farklı insanları fotoğraflayabilmem için bana ayrıca bir şans tanıdı.

Born in 1966 in Istanbul, I studied engineering at ITU, followed by a master's degree in business administration in the U.S. After a banking career of nearly 25 years, I continue my professional life through my own consulting company.

I started taking photos years ago with a simple analog camera just as a hobby, but in the following years this hobby turned into a real passion. Although I mainly work on black and white street photography, I also work on documentary projects from time to time.

Being born and raised in Istanbul, combined with the vibrant and mixed cultural structure of the city, gave me the opportunity to continue my photography more passionately. Traveling frequently has also given me the chance to photograph different cultures and different people.

Graciela Iturbide'nin dediği gibi “Sonuçta fotoğraf benim için dünyayı tanımak için bir bahane.”

Yurt içinde katıldığım birçok karma serginin ardından Mayıs 2022’de “Şehirde Bir Başına” adlı ilk kişisel sergimi Bomontiada’da açtım. Bu çalışmamda şehrin farklı alanlarında, farklı zamanlarda, farklı mevsimlerde kendisi ve şehirle baş başa kalan insanların hikayelerini anlatmaya çalıştım.

As Graciela Iturbide once said, “After all, photography is an excuse for me to get to know the world”

After participating in many group exhibitions in Turkey, I opened my first solo exhibition titled “Alone In The City” in Bomontiada in May 2022. In this work, I tried to tell the stories of people who are alone with themselves and with the city in different parts of the city, at different times, in different seasons.

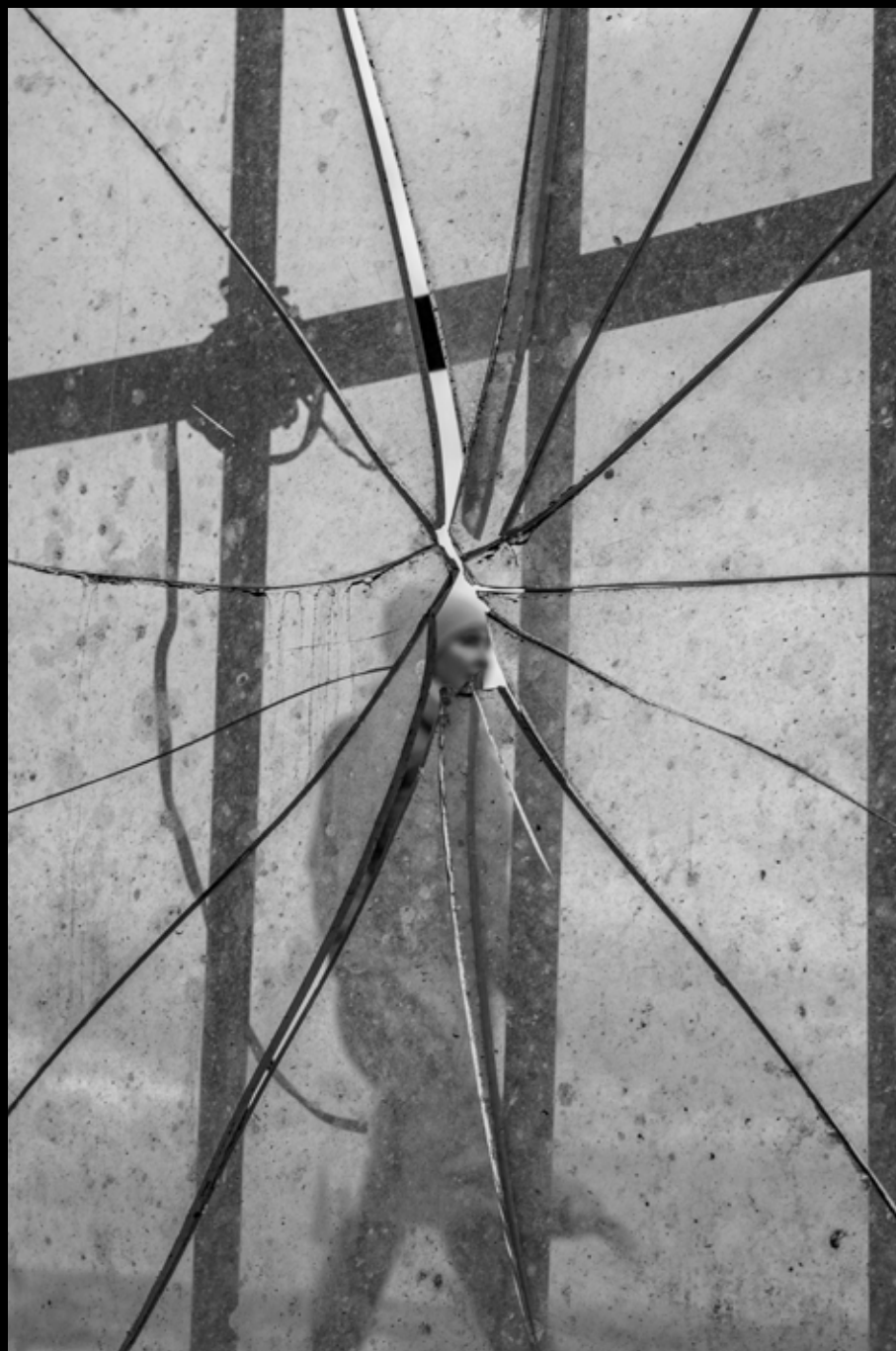

ESRA KAYA - TURKEY

Esra Kaya
Instagram: esrakayaphoto

1981 yılında Aydın'da doğdum. Çocukluğum Aydın'da geçti, daha sonra üniversite okumak için İstanbul'a yerleştim. Marmara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi mezunuyum, aktif olarak kendi özel kliniğimde diş hekimliği yapıyorum. İşim gereği, hastalarımı tedavi öncesi ve sonrası dijital kayıt altına alma gereksinimiyle başladı fotoğraf öğrenme arzusu. Bu arada seyahat etmeyi, özellikle doğa seyahatlerini çok severdim. Bazen bir manzaraya karşı oturur hayran hayran dakikalarca izlerdim. Sonra fotoğraf makinemi bu gezilere taşımaya başladım. Fotoğraf sanatçısı İlhan Eroğlu'nun workshop'larına katıldım, bana çok değerli katkıları oldu. Bu şekilde hayranlıkla izlediğim o anları sonsuzluğa taşımaya başladım. Doğadaki o bakir estetiği, şehirdeki mimari güzellikleri fotoğrafla bir sanat ürününe dönüştürmek, belgelleştirmek ve başkalarıyla da paylaşmak artık hayatımın vazgeçilmez parçası.

I was born in 1981 in Aydın. I spent my childhood in Aydın, then I moved to Istanbul to study at university. I graduated from Marmara University Faculty of Dentistry and I am actively practicing dentistry in my own private clinic.

The desire to learn photography started with the need to digitally record my patients before and after treatment. In the meantime, I loved traveling, especially nature trips. Sometimes I would sit against a landscape and admire it for minutes. Then I started to carry my camera on these trips. I participated in the workshops of the photographer İlhan Eroğlu, who made very valuable contributions to me. In this way, I started to carry those moments I admired to eternity. It is now an indispensable part of my life to transform the pristine aesthetics in nature and the architectural beauties in the city into an art product with photography, to document them and to share them with others.

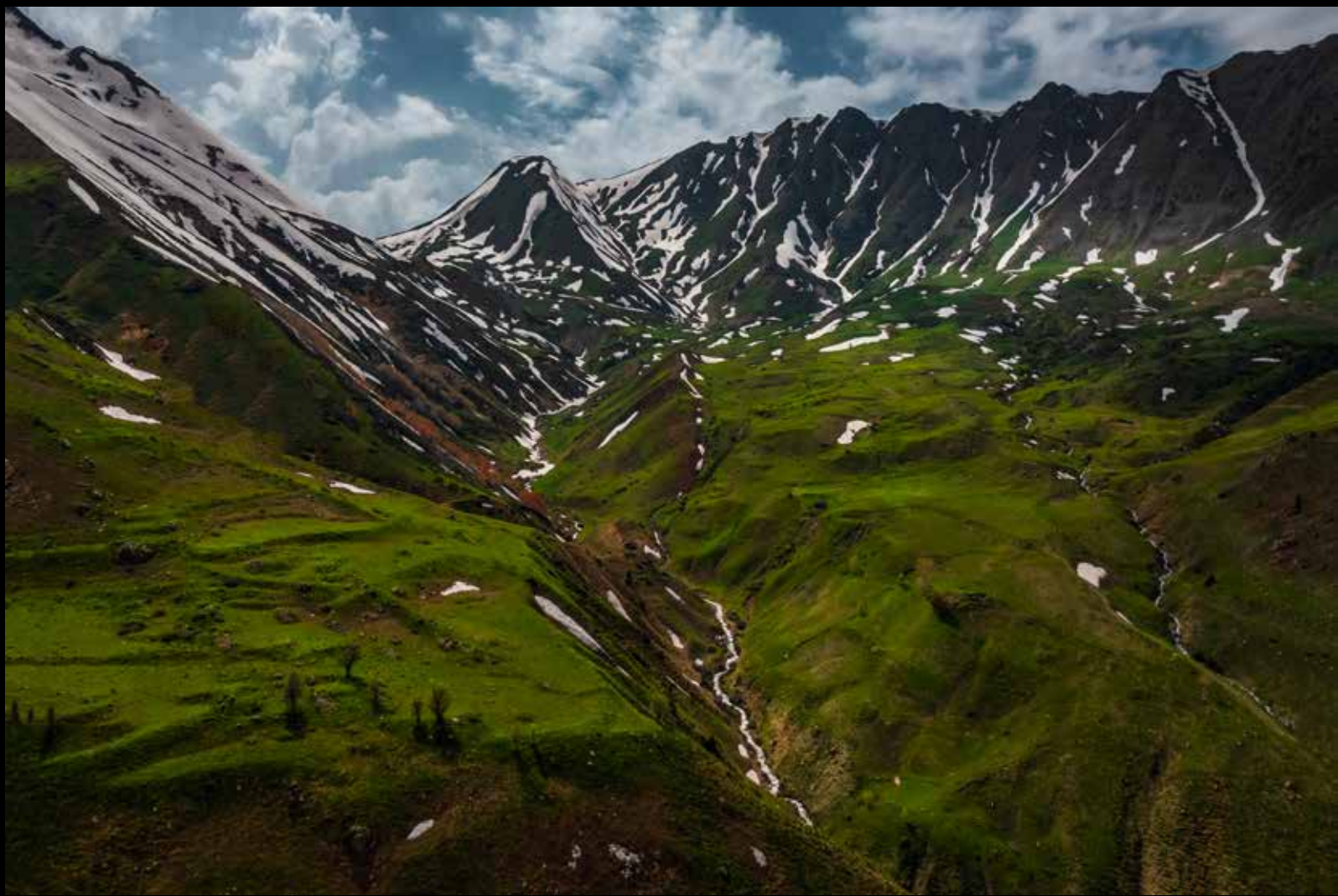

JOHN BEHETS - ENGLAND

John Behets
Instagram: johnbehets

Born in East London, I started to be interested in photography from a very early age when looking at my sister's fashion magazines Nova and Vogue, particularly the work of Japanese photographer, Hiro. However I soon became interested in photojournalism through the work of Cartier-Bresson and Don McCullin and the simple but beautiful portraits of Jane Bown. I didn't have any equipment but my dad knew a fella who was a local camera shop owner who let me help around the shop. He let me have an old Nikkormat and two lenses. That was it, I was hooked and have been ever since. I submitted photos of local sporting events, mainly football and boxing and also local bands and gigs to the local paper, the London and Essex Guardian group, where they let me use the darkroom. When I was old enough they offered me a job developing films and doing contact sheets, until eventually I was allowed to do actual jobs for them. In those days they had apprenticeships and I was sent to college on a block release basis and gained a certificate in Photojournalism. I believe it was the best training you could have as many of the jobs I was sent on

would be considered incredibly dull by most photographers, but I had to come back with something eye catching every time. I had an editor who was extremely tough and I still have the talk he gave to me in his loud voice going through my head every time I photograph anything. He said, "John, I don't want to hear you say anything I send you on is boring, I pay you to see things other's don't. That's the whole point of you, so you have to feel what's in front of you not just see it. It could just be the look in someone's eye, but whatever it is it has to tell the story in one frame"

I still have the mindset that I can't leave the job until I've really nailed the subject. I live for that feeling when light, shade, colour, composition all fall into place and you know you've got it. It's like a drug for me, if I don't get that feeling at least once when I'm out, I literally can't sleep that night! When I went freelance I worked for a while as an assistant to some fashion photographers, but then went back into photojournalism and worked for The Independent, The Times, the Guardian, The Irish Independent and numerous magazines.

My first international assignment was in Romania during the revolution where I stayed with some British nurses and followed their work with orphaned children. I went to Bosnia where I was stationed with the combined services and similarly in Iraq. Since those days I think photojournalism has suffered. Both as an artform and in terms of what the photographers are paid. I consequently went more into corporate work as I had to earn money.

However, the work you see here is recent work in London that started during lockdown. I was bored out of my mind

doing nothing. But then like a lot of people I was shocked to the core by what happened to George Floyd. I had no idea that the BLM movement would be so huge in London. I was so impressed with the activists who displayed a legitimate anger that had been held back for so long and yet they managed to convey it so peacefully and eloquently. I really felt the need to record this historical time. Since then it has become apparent that the world is at a very crucial moment with what seems like a surge toward authoritarianism and rampant unchecked capitalism.

People are rising up for so many different causes that I believe have one core aim, equality for all and the right to be who you want to be. It's important for photographers to record these times, but it's no good to just turn up, take a few snaps of people holding signs and nothing much else. Any idiot with a camera can do that. You have to make yourself known to the activists, tell them what your aims are, gain their trust and really feel their anger, indignation

and energy. That way when you spot it in their eyes, their body language or anything else, however subtle, you can capture it through light, shade, colour and composition. I can't see myself ever doing anything else other than photography. In normal life I'm not the most confident dude on the planet, but with a camera in my hand, I feel like a king!

Doğu Londra'da doğdum ve çok küçük yaşlardan itibaren kız kardeşimin moda dergileri Nova ve Vogue'a, özellikle de Japon fotoğrafçı Hiro'nun çalışmalarına bakarken fotoğrafa ilgi duymaya başladım. Ancak kısa süre sonra Cartier-Bresson ve Don McCullin'in çalışmaları ve Jane Bown'ın basit ama güzel portreleri aracılığıyla foto muhabirliğine ilgi duymaya başladım. Hiç ekipmanım yoktu ama babamın yerel bir fotoğrafçı dükkânı sahibi tanıdığı vardı ve dükkânda yardım etmeme izin veriyordu. Bana eski bir Nikkormat ve iki objektif verdi. İşte bu kadar, bağımlısı olmuştum ve

o zamandan beri de öyleyim. Başta futbol ve boks olmak üzere yerel spor etkinliklerinin, ayrıca yerel grupların ve konserlerin fotoğraflarını karanlık odayı kullanmama izin verdikleri yerel gazeteye, London and Essex Guardian grubuna gönderdim. Yeterince büyüdüğümde bana film banyo etme ve kontak sayfaları yapma işi teklif ettiler, sonunda onlar için gerçek işler yapmama izin verildi. O günlerde çıraklık eğitimi vardı ve ben de blok serbestlik esasına göre üniversiteye gönderildim ve Foto Muhabirliği sertifikası aldım.

Bunun sahip olabileceğiniz en iyi eğitim olduğuna inanıyorum çünkü gönderildiğim işlerin çoğu çoğu fotoğrafçı tarafından inanılmaz derecede sıkıcı olarak değerlendirilirdi, ancak her seferinde göz alıcı bir şeyle geri dönmek zorundaydım. Son derece sert bir editörüm vardı ve her fotoğraf çektiğimde bana yüksek sesle yaptığı konuşma hala aklımdan geçer. Dedi ki, “John, sana gönderdiğim hiçbir şeyin sıkıcı olduğunu söylemeni istemiyorum, sana başkalarının görmediği şeyleri görmek

için para ödüyorum. Senin tüm amacın bu, bu yüzden önündeki şeyi sadece görmek değil hissetmek zorundasın. Bu sadece birinin gözündeki bakış olabilir, ama ne olursa olsun hikayeyi tek bir karede anlatmalı.”Hâlâ konuyu gerçekten yakalayana kadar işi bırakamayacağıma dair bir zihniyete sahibim. Işık, gölge, renk, kompozisyon hepsi yerli yerine oturduğunda ve bunu başardığınızı anladığınızda hissettiğiniz o duygu için yaşıyorum.

Bu benim için bir uyuşturucu gibi, dışarıdayken en az bir kez bu hissi almazsam, o gece gerçekten uyuyamıyorum! Serbest çalışmaya başladığımda bir süre bazı moda fotoğrafçıların asistanlığını yaptım, ancak daha sonra foto muhabirliğine geri döndüm ve The Independent, The Times, Guardian, The Irish Independent ve çok sayıda dergi için çalıştım.

İlk uluslararası görevim devrim sırasında Romanya'da

bazı İngiliz hemşirelerle birlikte kaldığım ve onların yetim çocuklarla ilgili çalışmalarını takip ettiğim yerd. Bosna'ya gittim ve orada birleşik servislerle birlikte görev yaptım ve benzer şekilde Irak'ta da bulundum. O günlerden bu yana foto muhabirliğinin acı çektiğini düşünüyorum. Hem bir sanat dalı olarak hem de fotoğrafçılara ödenen ücretler açısından. Sonuç olarak para kazanmak zorunda olduğum için daha çok kurumsal işlere yöneldim.

Ancak, burada gördüğünüz çalışma Londra'da karantina sırasında başlayan son çalışmadır. Hiçbir şey yapmamaktan çok sıkılmışım. Ama sonra pek çok insan gibi George Floyd'un başına gelenler beni de derinden sarstı. BLM hareketinin Londra'da bu kadar büyük olacağını hiç düşünmemiştim. Uzun zamandır bastırılmış meşru bir öfke sergileyen aktivistlerden çok etkilendim ve yine de bunu barışçıl ve anlamlı bir şekilde aktarmayı başardılar.

Bu tarihi zamanı kaydetme ihtiyacını gerçekten hissettim. O zamandan bu yana, dünyanın otoriterliğe ve kontrolsüz kapitalizme doğru bir yükseliş gibi görünen çok kritik bir noktada olduğu açıkça ortaya çıktı. İnsanlar, tek bir temel amacı olduğuna inandığım pek çok farklı amaç için ayaklanıyor; herkes için eşitlik ve olmak istediğiniz kişi olma hakkı.

Fotoğrafçıların bu zamanları kaydetmesi önemli, ancak sadece ortaya çıkıp, ellerinde pankartlar tutan insanların birkaç fotoğrafını çekip başka bir şey yapmamak iyi değil. Kamerası olan herhangi bir aptal bunu yapabilir. Kendinizi aktivistlere tanıtmalı, onlara amaçlarınızın ne olduğunu söylemeli, güvenlerini kazanmalı ve öfkelerini, kızgınlıklarını ve enerjilerini gerçekten hissetmelisiniz. Böylece gözlerinde, vücut dillerinde ya da ne kadar

ince olursa olsun başka herhangi bir şeyde bunu fark ettiğinizde ışık, gölge, renk ve kompozisyon yoluyla bunu yakalayabilirsiniz.

Kendimi fotoğrafçılıktan başka bir şey yaparken göremiyorum. Normal hayatta gezegendeki en özgüvenli adam değilim ama elimde bir fotoğraf makinesi varken kendimi kral gibi hissediyorum!

